

Korsgaard: Jeg kan kun være tilfreds med, at den højtærede Formand erkender, at Landmandsbankens tidligere Bestyrelse ikke har noget at gøre med denne Sag.

Formanden: Det ærede Medlem kan ikke udrage Slutninger af Formandens Stilling, fordi Formanden paalægger det ærede Medlem at holde sig til det foreliggende Lovforslag.

Korsgaard: Ja, det er nu ikke helt nemt at finde de rigtige Nuancer, men jeg haaber ikke at gaa udenfor, hvad jeg maa sige, ved med Hensyn til den lange Liste af dekorerede Personer, som det ærede Medlem Hr. Stauning læste op, at sige, at jeg haaber, at det ærede Medlem nød at nævne alle disse skønne Dekorationer, i hvert Fald var det det, jeg tilstræbte ved at anmode om, at de blev nævnt. Men jeg kan jo ikke rigtig forstaa, at det ærede Medlem Hr. Stauning uden at være en lille Smule ved Siden af det virkelige kan sige, at denne lange Række af Mennesker intet har haft med Socialdemokratiet at gøre. Hvorledes var det, man betegnede et vist Ministerium, der kom efter Ministeriet Liebe, der jo ikke var af lang Varighed? Jeg tror, den almindelige Betegnelse var Landmandsbankministeriet; ja, naturligvis, de, der holdt sig til det helt korrekte, kaldte det Ministeriet Friis. Det var et Ministerium, der hilstes med stor Tilfredshed af det socialdemokratiske Parti. Og hvem sad i dette Ministerium? Foruden en Del af den Række af Navne, som det ærede Medlem Hr. Stauning nævnte, sad der jo gode Socialdemokrater. (*Stauning:* Ja, og de blev ikke straffet!). Ja, om de blev straffet eller ikke, ved jeg ikke, men jeg ved, at det, at de paagældende gik ind i dette Ministerium sammen med de andre Personer, maa jo være Bevis for, at de ansaa disse Personer for særdeles gode Personer. Og her er vi netop ved Kærnen: at Socialdemokratiet og dets ledende Mænd var ikke det fjerneste klogere, end andre var, selv om de nu med den Voldsomhed, som de mener at have Patent paa, vender sig imod visse Mennesker, som de siger har været Svindlere. Som sagt, jeg vil hævde, at der indenfor Bankens Ledelse ikke var Svindlere i egentlig Forstand, saa det er en hul og urimelig Argumentation.

Men jeg forstaa jo altsaa nu, at det ærede Medlem Hr. Stauning i Virkeligheden erkender, at med Landmandsbankens Un-

derskud har Svindel i Forbindelse med Ledelsen intet synderligt at gøre. En Bank kan komme ud for at have Kunder, som er Svindlere; det kan den have i Dag, det kan den have i Morgen. Der kan være optimistiske Betragtninger, som kan føre til store Tab; det kan ske i Dag, det kan ske i Morgen, uden Hensyn til, om det er den ene eller den anden, der raader.

Naar man nu med saa stor Patos fra socialdemokratisk Side taler om de store Tab, som Staten har paadraget sig ved Landmandsbankordningen, saa maa jeg have Lov til at spørge: Hvorfor gik Staten ind i denne store Risiko? Mig bekendt gjorde den det saa sandelig ikke for at værne enkelte Millionærer. Den gjorde det af to Grunde. Den mindre vigtige var at værne Sparerne, og Millionærer har som bekendt i al Almindelighed ikke deres Penge staaende i det, man almindeligvis kalder Spareafdelinger. Hovedgrunden var den — og det bør man ikke glemme —, at man ønskede, at vort Erhvervsliv ikke skulde lide for stor Skade. Og hvorfor vilde man forhindre, at Erhvervslivet skulde lide Skade? Mon for at Indehaverne intet skulde tabe? Mon det var Hovedbevægelsen for mange? Jeg tror det ikke, jeg tror, Hovedbevægelsen var den, at Arbejdet skulde holdes i Gang. Altsaa, de mange Millioner blev sikkert faktisk ofret for at bevare Arbejdet i det danske Samfund. Nu altsaa at ville gøre det til, at det er et Tab, som man uden videre skulde kunne overføre paa visse andre, fordi de tilfældigvis har Penge, det er en Urimelighed.

Det ærede Medlem Hr. Stauning kom ind paa det Spørgsmaal, om Nedskaeringen var hæderlig eller uhæderlig. (*Stauning:* Det var ikke noget Spørgsmaal). Det ærede Medlem fremsatte den Paastand, at den var uhæderlig, jeg fremsætter den Paastand, at den var hæderlig; jeg fremsætter den Paastand, at Aldersrentenyderne efter de nedskaarne Takster og efter Pristallets Forandringer kan faa flere Varer nu, end de kunde efter den gamle Takst.

Formanden: Nu gaar det ærede Medlem atter langt udenfor Emnet.

Korsgaard: Ja, saa maa jeg altsaa vistnok standse med det samme; naar jeg ikke maa forfølge de Baner, som det ærede Medlem Hr. Stauning kom ind paa, maa jeg bryde af og sige, at jeg dog for saa vidt maa være tilfreds med, at det ærede